

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radima Pastrňáka, Ph.D. a soudkyň JUDr. Jany Novákové a Mgr. Gabriely Vršanské a ve věci

žalobce:

A. D. N., narozený dne „X“
bytem „X“
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2022, č. j. MV-100314-4/SO-2022

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého zástupce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2022, č. j. MV-100314-4/SO-2022, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM 6274-3/DP-2022 ze dne 11. 3. 2022, kterým bylo podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. zastaveno správní řízení o žádosti účastníka řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem
Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. J.

podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, neboť účastník řízení podal žádost v době, kdy k tomu není oprávněn.

2. Žalovaný správnímu orgánu vytýkal, že jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu, dále je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména § 89 odst. 2 správního řádu, správní orgán opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu, a dále uvedl, že rozhodnutí v obou stupních porušují ustanovení definující podmínky pro výkon činnosti správních orgánů, zejména tedy § 2 odst. 3, 4 správního řádu. Namítal, že nebylo prokázáno, že zmocněný zástupce byl zmocněn k podání žádosti žalobcem v den, kdy byla plná moc zástupcem podepsána, a nikoliv v den, který žalobce uvedl v odvolání, a to 25. 2. 2022. Plnou moc připravil zmocněný zástupce, který ji datoval, avšak žalobce ji podepsal až po svém uzdravení, a to až 25. 2. 2022, kdy se na zastoupení strany plně dohodly. I kdyby žalobce skutečně zástupce plně zmocnil již dne 20. 2. 2022, stalo se tak v průběhu objektivní překážky bránící v podání žádosti v podobě nemoci žalobce, který byl oprávněn jednat s vědomím toho, že svou žádost může podat v souladu s § 47 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. ještě do 5 pracovních dnů ode dne svého uzdravení. Žalobce poukázal na to, že nemoc je, dle konstantní judikatury správních soudů, akceptovaným důvodem na vůli cizince nezávislým. Nemohl-li žalobce podat svou žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v řádné lhůtě, stalo se to z důvodu nemoci, která bránila žalobci řádně vyplnit formulář žádosti, či přiložit nezbytné náležitosti. Žalovaný o odvolání žalobce rozhodl bez ověření jeho tvrzení, resp. bez doplnění dokazování, stejně jako správní orgán I. stupně, ačkoliv žalobce doložením lékařské zprávy prokázal existenci objektivní překážky na své vůli nezávislé, což správní orgán uznal. Nemoc žalobce trvala od 18. 2. 2022 do 25. 2. 2022, z čehož v souladu s § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., vyplývá, že byl oprávněn podat žádost do pěti pracovních dnů po ukončení nemoci, což také učinil. Ze skutečnosti, že k žádosti o prodloužení povolení k pobytu byla připojena plná moc udělená panu D. Q. T., datovaná dne 20. 2. 2022, nevyplývá, že žalobce byl schopen během své nemoci poskytovat zmocněnému zástupci součinnost nezbytnou ke včasnému podání žádosti, když navíc plnou moc žalobce podepsal až dne 25. 2. 2022. Rozhodnutí žalovaného je nepřiměřené, když jeho důsledky mají zásadní dopad do soukromého života žalobce a porušuje čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Povinnost posoudit dopad do rodinného a soukromého života cizince stíhá orgány státu dle judikatury Nejvyššího správního soudu i v řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, jak vyplývá rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 142/2011 ze dne 12. 1. 2012, dle kterého možnost podat opětovně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na zastupitelském úřadě v zahraničí může svědčit o tom, že trvání na opuštění území ČR by mohlo podle okolností případu představovat zcela neúčelný formalismus, a tudíž nepřiměřený zásah do soukromého života cizince a postrádalo by racionální opodstatnění. S ohledem na konkrétní okolnosti případu, kdy žalobce podal žádost o prodloužení povolení po svém uzdravení pouhý 1 den po uplynutí lhůty, s ohledem na délku jeho pobytu a doložení lékařské zprávy, lze s ohledem na proporcionalitu považovat zastavení řízení o jeho žádosti za iracionální a nezákonné, pro žalobce nepřiměřeně přísné, jakož i neúčelně až přepjatě formalistické, zcela postupující v neprospěch a proti zájmům žalobce, tedy v rozporu se základními principy správního řízení. Žalobce rovněž namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů pro opomenutí vypořádat otázku přiměřenosti postupu správního orgánu, ačkoliv je zjevné, že důsledky rozhodnutí mohou vážně zasáhnout do rodinného a soukromého života žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. V. J.

V případě žalobce, který žije v ČR 15 let, podniká zde a v podání žádosti mu zjevně bránila nemoc, kterou správnímu orgánu osvědčil, je neprodloužení pobytu, které fakticky představuje jeho ukončení z důvodu, na který odkazuje žalovaný, nepřiměřeným zásahem do práva na respektování soukromého života žalobce. Žalobce proto navrhl, aby zdejší soud, pro nezákonnost rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházejícího, zrušil jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dodal, že přiměřenost dopadu do rodinných a soukromých poměrů se neposuzuje v případě procesního rozhodnutí, kterým je řízení ukončeno dříve, než bylo možno posoudit žádost samotnou, tj. i posoudit konkrétní situaci cizince. Žalovaný v tomto směru odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dlouhodobě zastává názor, že v případě zastavení řízení o žádosti z procesních důvodů, není zásadně dána povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí. Žalovaný rovněž zdůraznil, že se již v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal s námitkou formalismu, a řádně zjistil stav věci. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítl, s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
4. Zdejší soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas, osobou oprávněnou. Vycházeje ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, soud přezkoumal napadené rozhodnutí na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
6. Žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce, který pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností od 25. 2. 2020 do 24. 2. 2022 (dle výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR), dne 25. 2. 2022 podal prostřednictvím zmocněnce D. Q. T. žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Žádost byla datována dne 24. 2. 2022, podána k poštovní přepravě byla dne 25. 2. 2022, doručena byla správnímu orgánu I. stupně dne 28. 2. 2022. K žádosti žalobce předložil plnou moc datovanou dne 20. 2. 2022, kterou zmocnil pana D. Q. T. k jednání ve všech věcech a jednání s OAMP, včetně oznámení změn. Dále byla k žádosti předložena lékařská zpráva ze dne 18. 2. 2020 MUDr. E. H., odborné lékařky v léčebné rehabilitaci a neurologii, dle které byl žalobce od 18. 2. 2022 léčen pro akutní tortikolis při febrilním stavu „v.s. virosa“. Lékařkou byl doporučen klidový režim doma, antipyretika, priessnitz na krk, potný režim, nevycházet. Dne 25. 2. 2022 se žalobce dostavil ke kontrole, cítil se dobře, viróza odezněla, vázla rotace doleva. Rovněž byly předloženy dvě výzvy Magistrátu města Chomutov, Odbor živnostenský úřad, ze dne 24. 2. 2022 adresované zmocněnci žalobce, k odstranění nedostatků oznámení podle § 57 odst. 2 zákona č. 455/1991 Sb.

Z výzev vyplývá, že zmocněnec žalovaného podal dne 24. 2. 2022 za žalobce oznámení, že tento hodlá pokračovat v provozování živností (prodej kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin a výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona) i po uplynutí doby platnosti živnostenského oprávnění. Žalobci byla výzvou stanovena lhůta do 31. 8. 2022 k předložení povolení k pobytu na území ČR. Z přiloženého dokladu o zajištění ubytování vyplývá, že dne 24. 2. 2022 ubytovatel D. Q. A. potvrdil, že žalobci poskytuje ubytování na dobu od 1. 2. 2022 do 1. 6. 2024 na adrese „X“. Usnesením č. j. OAM-6274-3/DP-2022 ze dne 11. 3. 2023 správní orgán I. stupně správní řízení zastavil s odůvodněním, že žádost byla podána po uplynutí lhůty stanovené § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. a současně zmocněný zástupce účastníka nesdělil žádné důvody, které účastníkovi bránili v podání žádosti v uvedené lhůtě. Správní orgán I. stupně uvedl, že ačkoliv dle lékařské zprávy byl žalobce od 18. 2. 2022 do 25. 2. 2022 v léčení, již od 20. 2. 2022 byl zastoupen zmocněncem, který byl oprávněn za něho jednat s OAMP, tj. mohl v zákonem stanovené lhůtě (do 24. 2. 2022) podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Zmocněnec podal žádost až po uplynutí lhůty dne 25. 2. 2022 (tuto předal k poštovní přepravě). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že doložením lékařské zprávy doložil objektivní překážku, na své vůli nezávislou, která mu bránila podat žádost včas. Žádost podal ve lhůtě 5 pracovních dnů po ukončení nemoci. K plné moci vystavené zmocněnci uvedl, že tuto připravil zmocněnec sám, včetně data, ale žalobce ji podepsal až 25. 2. 2022, tj. zastoupení vzniklo až 25. 2. 2022. Namítal nepřiměřenost rozhodnutí, že zastavení řízení je nepřiměřeně přísné, neodpovídá veřejnému zájmu, je v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i neúčelně až přepjatě formalistické, zcela postupující v neprospěch a proti zájmům žalobce, tedy v rozporu se základními principy správního řízení. Namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu nevypořádání se s otázkou přiměřenosti postupu správního orgánu a přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný rozhodnutím č. j. MV-100314-4/SO-2022 ze dne 14. 7. 2022 odvolání zamítl a usnesení správního orgánu I. stupně potvrdil (rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 7. 2022). K námitce absence posouzení přiměřenosti napadeného usnesení do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný uvedl, že tuto považuje za nedůvodnou, s ohledem na to, že o žádosti nebylo rozhodováno meritorně a odkázal rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, z nich rovněž citoval (rozsudek ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41, ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27, ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 5/2019-27 a ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 229/2017-34).

8. Podle § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.
9. Podle § 47 odst. 3 téhož zákona zabrání-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.
10. Zdejší soud se v prvé řadě zabýval otázkou, zda je rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné. Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí,

u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami správní orgán řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení. Žalovaný ve svém rozhodnutí vypořádal meritum věci, přičemž výslovně konstatoval, proč nepřisvědčil žalobcem uváděným námitkám, resp. proč v onemocnění žalobce, v situaci, kdy za něho jednal zmocněnec na základě plné moci vystavené dne 20. 2. 2022, neshledal (a okolnosti věci) důvod na jeho vůli nezávislý, pro který by podaná žádost nebyla opožděná. Nesouhlas žalobce s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost.

11. V předmětné věci není mezi žalobcem a žalovaným sporu o skutkových okolnostech věci. Platnost žalobcova pobytového oprávnění skončila ke dni 24. 2. 2022. Z obsahu žádosti vyplývalo, že zmocněnec žalobce žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu žalobce podepsal v Chomutově dne 24. 2. 2022 a podal ji k poštovní přepravě až dne 25. 2. 2022. Opožděnost podání zmocněnec současně nijak neodůvodnil, z předložené plné moci vyplývalo, že tato byla udělena dne 20. 2. 2022, tj. v době, kdy měl žalobce lékařem nařízen klidový režim doma, bez vycházení (což bylo při podání žádosti osvědčeno lékařským potvrzením). Z přiložené výzvy Magistrátu města Chomutova ze dne 24. 2. 2022 rovněž vyplývalo, že stejný zmocněnec žalobce již 24. 2. 2022 na základě plné moci oznámil živnostenskému úřadu, že žalobce hodlá provozovat živnost i po uplynutí doby platnosti živnostenského oprávnění.
12. Ve vztahu k námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu, kterou žalobce spatřoval v tom, že nebylo postaveno na jisto, že žalobce vystavil plnou moc zmocněnci již dne 20. 2. 2022, je třeba zdůraznit, že v řízení vedeném na základě žádosti leží břemeno tvrzení a důkazní primárně na žadateli, nikoliv na správním orgánu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60, ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36, ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016-192, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 6 As 7/2015-26, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, či ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017-28). Žalobce, resp. jeho zmocněnec, netvrdil při podání žádosti žádné důvody pozdějšího podání žádosti. Ze současně předložené lékařské zprávy toliko vyplývalo, že žalobce byl dne 18. 2. 2022 vyšetřen lékařem a bylo u něho zjištěno akutní torticollis (jednostranné svalové strnutí šíje) při febrilním stavu v souvislosti s virózou. Současně byla předložena plná moc, kterou žalobce udělil zmocněnci datovaná dne 20. 2. 2022, tj. před uplynutím lhůty k podání žádosti. Správní orgán I. stupně, stejně jako žalovaný, vycházely ze správního spisu a tam založených podkladů. Pokud žalobce až následně tvrdil, že plnou moc vystavil až dne 25. 2. 2022, k prokázání takového tvrzení nenavrhl žádný důkaz, navíc toto jeho tvrzení bylo v rozporu s dalšími listinami, které s žádostí předložil, a to zejména s vlastní žádostí o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, když z této vyplývá, že ji zmocněnec za žalobce podepsal již 24. 2. 2022, stejně jako již tohoto dne za žalobce jednal s živnostenským úřadem. Zdejší soud proto v postupu žalovaného pochybení neshledal, když na základě takto zjevně nepravdivých tvrzení nelze na správním orgánu požadovat, aby ex officio prováděl šetření ohledně jiného (než v plné moci uvedeného) data zmocnění.
13. Ze shora uvedeného znění zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, vyplývá, že tento stanoví konkrétní lhůtu pro podání žádosti o prodloužení doby pobytu, jejíž nedodržení má za následek zastavení řízení. Jediná výjimka z tohoto pravidla je stanovena v § 47 odst. 3, z něhož vyplývají následující kumulativní podmínky pro zachování lhůt, kdy se musí jednat o důvody na straně žadatele (cizince), které cizinci

zabránilo v podání žádosti dle věty první téhož ustanovení: nezávislé na vůli cizince, cizinec žádost

podal do pěti pracovních dnů po zániku těchto důvodů a tyto důvody sdělil ministru nejpozději při podání žádosti a na výzvu tyto prokázal.

14. Důvody na vůli cizince nezávislé, které brání včasnému podání žádosti, představují neurčitý právní pojem, jímž se judikatura Nejvyššího správního soudu již několikrát zabývala. V rozsudku ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014–31, Nejvyšší správní soud mezi jinými uvedl, že nemoc cizince, respektive dočasná pracovní neschopnost z důvodu nemoci, může představovat důvod nezávislý na vůli cizince, který mu brání podat žádost o prodloužení povolení k pobytu v řádné lhůtě (obdobně srov. též rozsudek ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 Azs 295/2015–40). Za takový důvod lze za specifické situace považovat i nemoc manžela cizinky, která je fakticky závislá na jejím manželovi (srov. rozsudek ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011–62). Naopak za takovou překážku nelze považovat vydání pobytového šitku s nesprávně vyznačenou dobou platnosti (rozsudek ze dne 25. 2. 2016, č. j. 9 Azs 305/2015–46), pravděpodobné odcizení cizincova cestovního dokladu s vyznačeným vízovým štítkem (rozsudek ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 Azs 286/2016–45), ani nesprávné povědomí cizince o tom, že žádost lze podat, aniž by byla kompletní (rozsudek ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016–41).
15. Nejvyšší správní soud v obecné rovině judikoval, že za důvod na vůli cizince nezávislý nelze považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (rozsudek ze dne 31. 7. 2013, č. j. 6 As 62/2013–32). Správní orgány jsou povinny postupovat v souladu se zákonem. V jejich hodnocení stěžovatelem tvrzených důvodů pozdního podání žádosti jako nikoliv na jeho vůli nezávislými, nelze spatřovat přepjatý formalismus či nepřiměřenost (srov. rozsudek ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 46/2020–40).
16. Na základě shora uvedeného je třeba uzavřít, že v případě žalobce nebyla splněna ani základní podmínka zachování lhůty, když žalobce při podání žádosti nesdělil důvody zmeškání lhůty, neboť samotné onemocnění takovým důvodem automaticky není (toliko může být). Onemocnění žalobce v předmětném případě nebylo důvodem včasného nepodání žádosti, když z této samotné vyplývá, že byla zmocněncem žalobce vyplněna již dne 24. 2. 2022 (tj. nejpozději tento den měl zmocněnec dostatek podkladů a informací od žalobce k vyplnění žádosti, téhož dne rovněž zmocněnec jménem žalobce jednal s živnostenským úřadem, tj. zjevně disponoval oprávněním jednat za žalobce), tj. je zřejmé, že nejpozději tohoto dne mohla být zmocněncem žádost podána (předána k poštovní přepravě). Soud s ohledem na uvedené okolnosti (jednání zástupce žalobce již dne 24. 2. 2022 vyplývající z listin žalobcem předložených) neuvěřil tvrzení žalobce, že plnou moc vystavil zmocněnci až 25. 2. 2022.
17. Nelze přitom odhlédnout od toho, že jednání zmocněnce je přičitatelné přímo zastoupenému (srov. § 436 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník), pokud tedy zmocněnec, ač mu objektivně ničeho nebránilo v podání žádosti 24. 2. 2022 (žádná překážka na straně zmocněnce tvrzena nebyla), včas žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu žalobce nepodal, nelze uzavřít jinak než, že lhůta k podání žádosti nebyla zmeškána z důvodu na vůli žalobce nezávislém.
18. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že je zcela přiměřeným požadovat od žalobce, aby věnoval pozornost zákonným podmínkám svého pobytu v ČR, včetně podmínek administrativních. Již to, že žadatel ponechá podání žádosti na poslední dny lhůty, je

spojeno s rizikem, že půjde o žádost opožděnou a žalobce si tohoto, s ohledem na jím samotným zdůrazňovanou délkou pobytu na území ČR, musel být vědom.

19. Jde-li o zásahy do rodinného a soukromého života, již žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí správně uvedl, že správní orgány nejsou povinny posuzovat možný zásah nemeritorního rozhodnutí (zastavení řízení) do soukromého a rodinného života cizince (srov. judikaturu citovanou žalovaným, např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015–27, ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015–24, ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016–48, ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017–35, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 9 Azs 284/2017–27, ze dne 14. 1. 2021, č. j. 6 Azs 255/2019–46, dostupné na www.nssoud.cz). Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti, tj. pokud jako v posuzovaném případě žádost nebyla podána včas a nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli cizince, které vedly k opožděnému podání žádosti, nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců), resp. rozhodování o opuštění území obecně. S ohledem na to zde nelze spatřovat ani rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz např. rozsudek ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017–35).
20. Žalovanému je rovněž třeba přisvědčit, pokud žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011, označil jako nepřiléhavý, když vychází z odlišného skutkového stavu, kdy se jednalo o pobyt za účelem sloučení rodiny, žadatelka byla ekonomicky závislá na manželovi pobývajícím na území ČR legálně a žádost byla podána v době platnosti pobytového oprávnění žadatelky.
21. Soud tedy uzavírá, že zjištěný skutkový stav zcela odpovídá výsledku řízení. V projednávané věci nebyly dány důvody na vůli cizince nezávislé, aby bylo možné podanou žádost vyhodnotit jinak než jako opožděnou.
22. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Správní orgány rozhodovaly na základě dostatečně zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné ani nezákonné.
23. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
24. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. listopadu 2022

JUDr. Radim Pastrňák, Ph.D. v. r.
předseda senátu